

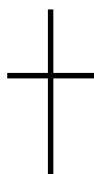
MIJN LEVEN IN CHRISTUS

of

Ogenblikken van Geestelijke Rust en Bespiegeling, van Eerbiedig Voelen, van Ernstige Zelfverbetering en van Vrede in God

Heilige Johannes van Kronstadt

Deel 1.1

Dit boek wordt uitgegeven met de zegen van
Zijne Eminentie Simon, Aartsbisschop van Brussel en België
en van
Den Haag en Nederland

Vertaling en redactie: Marijcke Tooneman
Correcties: Klooster Moeder Gods Portaïtissa,
Trazegnies, België
Ontwerp: Guram Kochibrolashvili en
Marijcke Tooneman
Afbeelding op kaft: Icoon van de heilige Johannes van
Kronstadt geschilderd door
Protodiaken Pol Hommes,
Orthodox Klooster Moeder Gods
Troosteres der Bedroefden, Perwijze

© Gozalov Books, Den Haag, 2010
Tel./Fax: 070-352 15 65
E-mail: gozalovbooks@planet.nl
Website: www.hetsmallepad.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord van de uitgever	6
Voorwoord van Bisschop Averky	7
Voorwoord van de schrijver	11
Mijn Leven in Christus	12

VOORWOORD VAN DE UITGEVER

Wij hebben ons mogen wijden aan het uitgeven van de Nederlandse vertaling van Deel 1 van 'Mijn Leven in Christus', dat uit twee delen bestaat. Vooralsnog betreft het onderhavige boek het eerste deel van Deel 1, dat ter verduidelijking wordt aangegeven door de nummering: Deel 1.1. Het tweede en laatste deel van Deel 1, tw. Deel 1.2, wordt naar verwachting eind 2010 uitgegeven.

Het formaat van de Nederlandse uitgave is gericht op de mogelijkheden van een handzaam gebruik door de lezer.

Marijcke Tooneman
Uitgever

Leven, daden en wonderen van Vader Johannes van Kronstadt

“De rechtvaardigen zelf willen geen roem; maar wij, die nog in dit leven zijn, dienen hen te gedenken om hen te kunnen navolgen.” (De heilige Basilius de Grote)

Vader Johannes van Kronstadt, Ruslands grote rechtvaardige, die weergaloos begiftigd was met de gave van gebed en wonderdoende kracht, werd op 19 oktober 1829 geboren in Soera, een grote stad in het Pinejsky district in de provincie Archangel, het hoge noorden van Rusland. Zijn vader, Elias Sergieff die lezer was in de stadskerk, en zijn moeder, Theodora, leefden op bescheiden voet. Zij noemden hun zoon Johannes, want hij werd geboren op de dag dat de Heilige Orthodoxe Kerk de Heilige Johannes van Rylsk herdenkt.

Als kind had hij een zwakke gezondheid en kon moeilijk leren, wat hem ongelukkig maakte. Dit gevoel stimuleerde hem tot extra vurige gebeden, waarin hij Gods hulp vroeg. En het ontbrak hem niet aan wonderbaarlijke hulp. Na een dergelijk vurig gebed, diep in de nacht, begon de jongen opeens over zijn gehele lichaam hevig te beven; het leek of een gordijn van zijn ogen viel, “alsof de geest zich in zijn hoofd opende”; hij voelde zich intens opgelucht en gelukkig. Vanaf dat moment kon hij heel goed studeren. Hij werd een van de besten van zijn klas in de parochieschool, en hoorde tot de besten toen hij bij het Theologische Seminarie van Archangel afstudeerde en met een beurs van de provincie toegelaten werd tot de Kerkelijke Academie van Sint Petersburg.

In die tijd stierf zijn vader en zijn moeder bleef in grote armoede achter. De liefhebbende zoon maakte zich grote zorgen om haar welzijn. Toen hij werk als kopiist had gevonden, zond hij zijn moeder het geld dat hij verdiend had, 10 roebel per maand, en hij was blij haar zo te kunnen steunen.

Tijdens de studie aan de Academie overwoog Johannes om de kloostergelofte af te leggen en missiewerk te doen bij de inwoners van Siberië en Alaska. Maar toen hij zag hoe het leven om

hem heen was, beseftte hij al spoedig dat de “wilden” in het beschaaftde Petersburg niet minder behoefte hadden aan verlichting door het licht van het ware Christelijke geloof dan de inwoners van Siberië of Alaska.

Hij mediteerde over de weg die hij moest kiezen en kreeg weer een van de visioenen die hij als kind had gehad: in een droom zag hij zichzelf als priester van de Heilige Andreas Kathedraal in Kronstadt, en hij beschouwde deze droom als goddelijke leiding. Nadat hij aan de Academie was afgestudeerd, trouwde hij met Elisabeth, een dochter van aartspriester Konstantijn Nesvitsky, gehoorzaamend aan het gebruik van de Oosterse Orthodoxe Kerk om als wereldlijke priester te huwen. Maar dit huwelijk was gefingeerd en was nodig als dekmantel voor zijn onbaatzuchtige pastorale werk. In werkelijkheid leefde hij met zijn vrouw als met een zuster. “Zelfs zonder ons zijn er vele gelukkige families,” zei hij tot zijn vrouw. “Laten wij, Liza, ons wijden aan het dienen van God.” Tot aan het eind van zijn leven heeft hij zijn maagdelijkheid bewaard.

Op 12 december 1855 werd Johannes tot priester gewijd en benoemd in de Heilige Andreas Kathedraal in Kronstadt. Toen hij voor het eerst de Kathedraal betrad, was hij diep ontroerd, want het was dezelfde kerk die hij als kind in een visioen had gezien. Sinds die tijd woonde en celebreeerde Vader Johannes in Kronstadt, zijn naam Sergieff werd bijna vergeten en hij werd algemeen bekend als Vader Johannes van Kronstadt.

Kronstadt was de plaats waarheen zedeloze mensen en misdadigers uit Sint Petersburg, de hoofdstad van Rusland, gedeporteerd werden. En in de dokken werkten vele ongeschoolde arbeiders. Deze mensen leefden in hutten en holen in de buitenwijken van de stad. Velen van hen waren bedelaars en dronkaards. Onder hen begon Vader Johannes zijn geestelijk ambt. Hij verzorgde de zieken en hielp de noodlijdenden en gaf alles weg wat hij had, zodat hij vaak thuis kwam zonder kledingstukken, of zelfs zonder schoenen. Door de kracht van zijn medelevende liefde, herstelde Vader Johannes in deze arme mensen het menselijke beeld, dat sommigen van hen al lang geleden verloren hadden en maakte van hen weer mensen. Zij, “het uitschot van de bevolking”, waren de eersten die de heiligheid van Vader Johannes “ontdekten”. Deze ontdekking werd spoedig door alle gelovigen in Rusland geaccepteerd.

Maar Vader Johannes hielp de noodlijdenden niet alleen materieel, en trok hen met zijn pastorale woord niet alleen zedelijk uit de afgrond. Spoedig openbaarde zich in hem de wonderbare gave van miraculeuze kracht, die hem vermaard zou maken in heel Rusland en zelfs daarbuiten. Er bestaat een nauwkeurig verslag van Vader Johannes' eerste wonder, zoals hij dit zelf verteld heeft. Het verhaal weerspiegelt diepe nederigheid: door dit wonder herkende Vader Johannes "een nieuwe plicht voor God: te bidden voor hen die om zijn gebeden zullen vragen". Door zijn gebeden werden vele wonderen verricht. De ernstigste ziekten, waar medicijnen niet konden helpen, werden genezen door de gebeden of handoplegging van Vader Johannes. De genezingen vonden in afzondering, doch ook temidden van mensenmassa's plaats. Vaak vond de genezing bij afwezigheid plaats. Soms was het voldoende als men Vader Johannes schreef of telegrafeerde en dan volgde de wonderbaarlijke genezing. Vader Johannes genas ook Mohammedanen en Joden, en buitenlanders die hem vanuit het buitenland schreven.

Spoedig stroomden alle gelovige Russen naar de wonderdoener. Zo begon de tweede periode van zijn leven, van zijn daden. Eerst ging hij zelf naar de mensen van een stad. Maar nu kwamen de mensen naar hem toe, en zij kwamen uit alle hoeken van Rusland. Duizenden mensen kwamen dagelijks naar Kronstadt om Vader Johannes te ontmoeten en hulp van hem te ontvangen. Nog meer zochten zij hulp door middel van brief of telegram: het postkantoor van Kronstadt moest een speciale afdeling openen om zijn correspondentie af te handelen. Bij de brieven en telegrammen kwamen grote sommen geld voor liefdadigheid naar Vader Johannes. Zij kunnen slechts geschat worden, want Vader Johannes verdeelde het geld direct nadat hij het ontvangen had. Volgens de meest voorzichtige schatting ging niet minder dan een miljoen roebel per jaar door zijn handen. Met dit geld voedde Vader Johannes dagelijks rond duizend berooide mensen. Hij richtte een werkplek op met een school, een kerk, ateliers en een weeshuis. In zijn geboortedorp richtte hij een nonnenklooster op en bouwde een grote stenen kerk. En in Petersburg bouwde hij een nonnenklooster op Karpovka, waar hij later begraven werd.

VOORWOORD VAN DE SCHRIJVER

Ik begin mijn boek niet met een introductie, maar laat het voor zichzelf spreken. De inhoud is als een genadige verlichting, die de alles-verlichtende Heilige Geest mijn ziel schonk in ogenblikken van diepe verzonkenheid en zelfonderzoek, vooral in gebed. Als ik er de tijd voor had, schreef ik de leerzame gedachten en gevoelens die in mij opkwamen, op, en uit deze notities van vele jaren is dit boek nu samengesteld. Zoals de lezers zullen opmerken, is de inhoud zeer gevarieerd. Laten zij er zich zelf een oordeel over vormen.

“Een geestelijk mens kan alles beoordelen, maar over hem oordeelt niemand.”
(1 Cor.2:15)

Aartspriester Johannes van Kronstadt (Sergieff)

Door ziekte geplaagd stierf de heilige Johannes op 20 december 1908 (stemt overeen met 2 januari 1909 op onze kalender). Tienduizenden namen aan zijn begrafenis deel, die geleid werd door de metropoliet Antonius (Vadkovskij) van Sint-Petersburg, geassisteerd door bisschoppen en priesters. Soldaten stonden als een erehaag langs heel de route. Aan het graf van de heilige Johannes gebeuren tot op heden wonderen. De priester Johannes van Kronstadt werd op het landelijk Concilie van de Russisch Orthodoxe Kerk op 7-8 juni 1990 heilig verklaard, en zijn sterfdag als gedenkdag op 20 december vastgesteld.

MIJN LEVEN IN CHRISTUS

“Het eeuwige leven, dat is dat zij U kennen, de enige ware God, en hem die U gezonden hebt, Jezus Christus.” (Joh.17:3)

Gij, o God, hebt mij Uw waarheid en Uw echtheid uitvoerig geopenbaard. Door mij in de wetenschappen te onderwijzen, hebt Gij alle rijkdommen van geloof, natuur en menselijk begrip voor mij opengelegd; ik heb Uw woord - het Woord van God - geleerd “dat zelfs tot de gescheidenheid van ziel en geest doordrong”. Ik heb de wetten bestudeerd, die het denken van de mens regelen, haar liefde voor wijsheid, de vorming en schoonheid van de spraak; ik ben ten dele doorgedrongen in de geheimen van de Natuur, in haar wetten, in de afgrond van de schepping der werelden en hun omwentelingen; ik ken de bevolking van de aardbol; ik heb mij vertrouwd gemaakt met haar uiteenlopende volkeren, met gevierde personen en hun werken, die op hun beurt deze wereld beleefden; ik heb ten dele de grote wetenschap van zelfkennis bestudeerd en hoe nader tot U te komen; kortom, vele, vele zaken zijn mij bekend geworden, “want meer dingen zijn U getoond dan mensen begrijpen”, en hierna zal ik nog meer leren. Ik bezit veel boeken met een gevarieerde inhoud; ik heb ze gelezen en herlezen, maar ik ben nog steeds niet tevreden. Mijn geest dorst nog steeds naar meer kennis en mijn hart is onbevredigd; het hongert, en vindt geen geluk bij alle kennis die door het intellect verworven werd. Wanneer zal het bevredigd zijn? Het zal bevredigd zijn, wanneer “ik Uw gelaat in gerechtigheid aanschouwen zal, bij het ontwaken mij zal verzadigen aan Uw beeld.” (Ps.17:15) Tot die tijd zal ik hongeren.

“Iedereen die dit water (van wereldlijke wijsheid) drinkt zal weer dorst krijgen, maar wie het water drinkt dat Ik hem geef, zal nooit meer dorst krijgen. Het water dat Ik geef, zal in hem een bron worden waaruit water opwelt dat eeuwig leven geeft,” (Joh.4:13,14) zei de Heer.

Hoe zien de heiligen ons en onze noden en hoe horen zij onze gebeden? We maken de volgende vergelijking: stel u voor dat u wordt overgebracht naar de zon en met haar verenigd wordt. De zon verlicht de gehele aarde met haar stralen, zij verlicht ieder

deeltje van de aarde. In deze stralen ziet u ook de aarde, maar u bent zo klein in verhouding tot de zon, dat u, om zo te zeggen, slechts één straal vormt, en er zijn ontelbaar veel van zulke stralen. Doordat hij identiek is met de zon, neemt deze straal deel aan de verlichting van de gehele wereld door de zon. Zo ziet ook de vrome ziel, die met God, als haar geestelijke zon, verenigd is, door middel van haar geestelijke zon, die het gehele universum verlicht, alle mensen en de noden van hen die bidden.

Hebt u geleerd God te zien en u Hem voor te stellen als de alomtegenwoordige Wijsheid, als het levende, handelende Woord, als de tot leven wekkende Heilige Geest? De Heilige Schrift is het domein van Wijsheid, Woord en Geest, van God in de Drie-eenheid: Hij maakt zich in haar duidelijk kenbaar: “de Geest maakt levend, het lichaam dient tot niets. Wat Ik gezegd heb is geest en leven, “ (Joh.6:63) zei de Heer. De geschriften van de Heilige Vaders zijn weer de uitdrukking van Denken, Woord en Geest van de Heilige Drie-eenheid, waaraan de geest van de hogere (geestelijk gezien) mensheid op grote schaal heeft deelgenomen. De geschriften van gewone, wereldlijke mensen zijn de uitdrukking van de gevallen geest van mensen, met al hun zondige gehechtheden, gewoonten en hartstochten. In de Heilige Schriften zien wij God van aangezicht tot aangezicht, en onszelf zoals wij zijn. Mens, ken uzelf door hen, en wandel altijd alsof u in de aanwezigheid bent van God.

U beseft, dat de mens in zijn woorden niet sterft; hij is in hen onsterfelijk en zij zullen na zijn dood spreken. Ik zal sterven, maar zelfs na mijn dood zal ik spreken. Hoeveel onsterfelijke woorden, nagelaten door hen die lang geleden stierven, worden door de levenden gebruikt en leven soms nog in de taal van een geheel volk! Hoe krachtig is het woord van zelfs een gewone man! Nog krachtiger is het Woord van God: het zal leven door de eeuwen heen en zal altijd levend en handelend zijn.

God is de scheppende, levende en leven gevende Wijsheid, en zij, die zich door de gedachten van hun geest afwenden van de Wijsheid van de Drie-eenheid en zich bezighouden met stoffelijke, vergankelijke zaken, en zo hun geest verstoffelijken, zondigen zwaar. Vooral zondigen zij, die tijdens de Goddelijke Dienst in de kerk of tijdens hun gebeden thuis, hun gedachten van God

afwenden en hen toestaan ergens buiten de kerk rond te dwalen. Zo grieven zij God, op Wie ons denken dan gericht

Waarheen leiden vasten en boetedoening? Waarvoor doen wij deze moeite? Zij leiden naar de zuivering van de ziel van zonden, naar de vrede van het hart, naar vereniging met God; zij vullen ons met toewijding en zoonschap, zij geven ons vrijmoedigheid tegenover God. Er zijn, in feite, belangrijke redenen om met heel ons hart te vasten en te biechten. Gewetensvolle arbeid zal ruim beloond worden. Hoe velen van ons voelen de liefde van de zoon voor God? Hebben wij de moed om ons, zonder veroordeling en met vrijmoedigheid, tot de Vader in de Hemel te wenden en te zeggen: "Onze Vader!"... Is het, echter, niet zo, dat er geen stem van de zoon te horen is in onze harten, die verdoofd zijn door de ijdelheden van deze wereld en de gehechtheden aan haar doelen en pleziertjes? Is onze Hemelse Vader niet ver weg van onze harten? Moeten wij ons eigenlijk niet een wrekende God voorstellen, wij die ons ver van Hem verwijderd hebben? Ja, door onze zonden verdienen wij Zijn gerechtvaardigde boosheid en straf, en het is prachtig hoe lankmoedig en verdraagzaam Hij voor ons is, dat Hij ons niet treft als de dorre vijgenbomen. Laten wij snel proberen Hem door berouw en tranen gunstig te stemmen. Laten wij in onszelf binnengaan; laten wij onze onreine harten streng onderzoeken, en wanneer wij de massa onreinheden zien die ze buiten het bereik van Zijn genade houden, zullen wij zelf erkennen dat wij geestelijk dood zijn.

De liefhebbende Heer is hier: hoe kan ik zelfs maar een schaduw van het kwaad mijn hart laten binnendringen? Laat al het kwaad in mij sterven; laat mijn hart als met balsem gezalfd worden met de zoete geur van goedheid. Laat Gods liefde u overwinnen, gij boze Satan, die ons, die slecht zijn van aard, aanzet tot het kwaad. Het kwade is uiterst schadelijk voor zowel geest als lichaam. Het brandt, het vermaalt en pijnigt. Niemand die gebonden is door het kwaad, zal de troon van de God van liefde durven naderen.

Als wij bidden, moeten wij ons hart volledig aan onze wil onderwerpen en het op God richten. Het moet niet koud, sluw, leugenachtig noch dubbelzinnig zijn, want wat hebben anders onze gebeden, onze voorbereiding op het Sacrament voor zin? Het is

goed voor ons om Gods boze stem te horen: "Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij." (Matt.15:8)

Laten wij dus niet in de kerk staan in een staat van geestelijke teraardewerping, maar laat onze geest branden in haar werk voor God. Zelfs de mensen waarderen het niet wanneer wij koeltjes, uit gewoonte, iets voor hen doen. En God verlangt ons hart. "Mijn zoon, geef Mij uw hart." (Spr.23:26) Want het hart is het belangrijkste deel van de mens: zijn leven. Meer nog, het hart is de mens zelf. Hij die niet bidt of God niet met zijn hart dient, bidt helemaal niet, want in dat geval bidt slechts zijn lichaam en het lichaam zonder de geest is niet meer dan aarde. Weet, dat u, als u bidt, voor God Zelf staat, die alle wijsheid bezit. Daarom dient uw gebed, als het ware, geheel geest, geheel begrip te zijn.

Gods heiligen leven zelfs na hun dood. Zo hoor ik vaak in de kerk de Moeder Gods het prachtige, hartroerende lied zingen, dat zij in het huis van haar nicht Elizabeth zong, na de Verkondiging van de Aartsengel. Zo nu en dan hoor ik het gezang van Mozes; het gezang van Zacharia, de vader van de Voorloper; dat van Hannah, de moeder van de profeet Samuel; dat van de drie kinderen; en dat van Mirjam. En hoe vele heilige zangers van het Nieuwe Testament verrukken tot nu toe niet het oor van de Kerk van God! En de Goddelijke dienst zelf, de sacramenten, de riten? Wiens geest, die onze harten ontroert en raakt is daar? Die van God en van Zijn heiligen. Dit is een bewijs voor u van de onsterfelijkheid van de menselijke zielen. Hoe kunnen al deze mensen gestorven zijn en toch, na hun dood, onze levens sturen: zij zijn dood en toch spreken zij, onderrichten en raken zij ons?

Zoals de adem noodzakelijk is voor het lichaam, en de mens niet kan leven zonder te ademen, zo kan de ziel niet waarlijk leven zonder de adem van Gods Geest. Zoals lucht nodig is voor het lichaam, is de Heilige Geest nodig voor de ziel. Lucht lijkt enigszins op de Heilige Geest. Want "de wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij heen gaat; zó is een ieder, die uit de Geest geboren is". (Joh.3:8)

Als de verleiding tot zondigen dreigt, stel uzelf dan helder voor de geest dat zonde buitengewoon onaangenaam is voor God, Die

zondigheid haat. "Gij haat alle bedrivers van ongerechtigheid." (Ps.5:6)

En stelt u zich, om dit beter te begrijpen, een vader voor, die rechtvaardig en streng is, die zijn familie liefheeft en op alle mogelijke manieren probeert zijn kinderen goede principes en oprechtheid bij te brengen; later zal hij hen voor hun goede gedrag belonen met rijkdommen, die hij door hard werken voor hen heeft vergaard. Tot zijn verdriet ziet hij echter, dat de kinderen onverschillig zijn voor hun vaders liefde, hem niet liefhebben en geen interesse hebben voor de erfenis die zo vol liefde voor hen werd bereid, maar wanordelijk leven en overhaast hun ondergang tegemoet gaan. Teken aan, dat "als de zonde volgroeid is, brengt zij de dood voort" (Jac.1:15) want zij doodt de ziel, omdat zij ons tot slaven van de Duivel, de vernietiger van mensen, maakt; en hoe meer wij ons bezighouden met de zonde, hoe moeilijker onze terugkeer is en hoe zekerder onze ondergang. Vrees, daarom, iedere zonde met geheel uw hart.

Wanneer uw hart tot zonde neigt en de boze uw hart begint te ondermijnen, zodat het zich verder verwijderd van de rots van het geloof, zeg dan innerlijk tegen uzelf: "Ik ken mijn geestelijke armoede, mijn eigen nietigheid zonder geloof. Ik ben zo zwak, dat ik alleen door Christus' naam leef en vrede vind en mij verheug en mijn hart opengaat, terwijl ik zonder Hem geestelijk dood en angstig ben, en mijn hart benauwd is; zonder het Kruis van de Heer zou ik al lang het slachtoffer zijn geweest van diepe ellende en wanhoop. Alleen Christus houdt me in leven: en het Kruis is mijn vrede en mijn troost."

We zijn allemaal in staat om te denken, dankzij het bestaan van onbegrensde Wijsheid (Gedachte), evenals wij in staat zijn te ademen, dankzij het bestaan van onbegrensde luchtruimten. Om die reden worden heldere ideeën over een bepaald onderwerp inspiratie genoemd. Onze gedachten stromen constant, afhankelijk van het bestaan van de onbegrensde Geest van Wijsheid (Gedachte). Daarom zegt de Apostel: "Niet dat wij uit onszelf bekwaam zijn iets als ons werk in rekening te brengen, maar onze bekwaamheid is Gods werk." (2 Cor:3:5)